

prélude IV

(chanson d'amour)

“...talán már fel sem figyelek a zajra”
(Ahmatova)

kedvesem soká vártalak
hogy beléphessek a labirintusba én is
mert az egyenes út fényesebben húz el mellette
végtelen messzire
talán nem kell mégse kell rögtön
reméltem át kell mennem előbb a kövek között
bár innen már kicsikék a kövek
kedvesem soká vártalak
zsugorodik a labirintus elfogy
és egyre élesebb a fény
elkótyavetyélted a választásom
üres helyed a picinyke labirintus szíve
mínotauros-z-kontúr
porszemek kirajzolta előhívatlan negatív
kedvesem soká vártalak
és átmentem volna érted a tűztengeren is
szárnyakká váltunk volna tudom
túl soká álltam már a fényben
kiégetném a negatívokat
elégnek emberi vonásaim is
kedvesem soká vártalak
azt hiszem most már hiába jönneél
egy sűrű és kemény meteort találnál
az üstökössé válás az indulás előtti utolsó pillanatban
ég veled tűzmadár szívem

(fotóalbum)

72

hogyan írhatnék én neked szépeket
felejtést, bűnbocsánatot
lehetetlen ez már, hát te is tudod
ott állnak, ülnek, fekszenek

ez ő, aki permetezőszert ivott
a Tisza-parton kvázi dacból
nők kedvence, az élet császára
mindent megúszott addig
nem hitte, hogy most tényleg
az a perc, amikor rájött
és próbált segítségért
de nem volt már gégéje
a halászok már nem tudták megmenteni

és ő, aki egyszer csak felült, beszélni akart
de már nem talált el a szavakhoz
próbál, és már nem, nem tud felbukni az árból
és a száján csak vér ömlött,
mindenki sikított, csak én nem
soha nem láttam többé

és ő, aki a fürdőkádban feküdt
holtan, mikor a kamasz fia rátalált
és ő, akit baltával vertek agyon a szőlőben
a feleségét a kutya vezette el nyűszítve
a szénakazalig, ahová rohadni dugták

és ő, akit mosdattam
a kórházban rács mögé kötözve feküdt
bizarr babaágyban, nagy szemekkel
"nem értem, anya, miért nem szeretnek?"
csont és bőr, és nem tudta, ki vagyok
otthon se többé, ott rekedt
szobavécé és zöldalmás flóraszept
közös szaga úszott utánam, amikor beléptem
a tanterembe átvirrasztott éjszakák után
mint egy normális ember

és ő, akinek süteményt vittem, de nem ismert már meg
boldog volt és szelíd, mindenből kiszakadva
húsvéti napfény ragyogott körülötte
almavirágsziromnyi szatori
és ő, aki már morfiumon élt
de megvárta még a felesége
temetését, hogy együtt, ahogy mindig, örökké

és ő, akire rátörték az ajtót
lógott, mint egy rongyba bugyolált bizarr húsdarab
rég halott lehetett már, fél napja legalább
hiába üzent, tudtad, hogy hiába
helyettem lógott ott, a testem
a másvilág nyitott kapuja lett
köldöksínóron menekültem az égbe
szívem fekete lyuk, elolvadt a világ

hogyan írhatnék én neked szépeket
kimunkált finomságokat
hogyan lehetne vers és jólnevelt
élet
hisz meg se látom, hogyha kisebb
mint egy nyakánál fogva felfűzött
lány, bezárt medalion

belerejtve a képed most már örökre